

XUÂN NĂM MÙI **Nói Chuyện... “Dê Và Pháp Luật”**

Theo từ điển Anh Văn thì Dê là "một con vật có sừng, có họ hàng với con cừu, cũng cho sữa và len, cũng có thể leo trèo những sườn đồi và dốc đá, hầu như ăn mọi thứ". Dê còn được từ điển định nghĩa thêm là "một người có hoạt động tình dục rất sôi nổi" (a man who is very active sexually). Riêng cái ông chuyên viên "mần" từ điển Webster nói thêm ngắn gọn rằng Dê là "một người dâm dăng" (a lecherous man).

Người ta thường nói Đông là Đông, Tây là Tây và Đông, Tây khó mà gặp nhau, giống nhau được. Không rõ về các mặt chính trị, kinh tế, giáo dục, quốc phòng v.v... nó ra làm sao chứ riêng cái khoản... "Dê" nói trên đã chứng tỏ một cách hùng hồn ngược lại rằng Đông và Tây tuy hai phương trời cách biệt nhưng đã... "trí lớn" gặp nhau. Người phương Đông nói chung và dân Việt ta nói riêng khi nghe nói tới chú dê đều đã có một ý nghĩ tương tự như ông Webster nói trên, một ý nghĩ không mấy đẹp. Dê được dùng như một danh từ: "đó là một tay dê xồm, một tên dê cụ..." Dê được dùng như một hình dung từ: "anh ấy trông mặt hiền lành vậy mà dê lắm"... Dê lại được dùng như một động từ nữa: "anh ấy muốn dê tôi"... Thôi thì đủ chuyện.

Về phương diện pháp luật "Dê" cũng được đề cập tới dưới nhiều hình thức khác nhau.

Trước hết học sinh tiểu học được dạy rằng "thân thể người ta chia ra làm ba phần: đầu, mình và chân tay." Trên mình mấy con người có những bộ phận cần phải được che kín. Nếu vì tâm hồn bệnh hoạn mà đương sự lại cứ muốn phô bày cái "chỗ kín" của mình ra bắt người khác "chiêm ngưỡng" thì đương sự... "đụng chạm" với pháp luật rồi. Đó là một tội hình sự mang tên gọi là "*indecent exposure*", tức là tội "công xúc tu sĩ." Luật giải thích tội này như sau: "để đạt mục đích khêu gợi, kích thích, làm thỏa mãn ham muốn tình dục của chính mình hay của một người nào khác hơn là vợ chồng mình, đương sự trưng bày "của quý" của mình trong những trường hợp mà đương sự biết là có thể làm người khác hổ thẹn hay sợ hãi." Tiếng Mỹ slang gọi nhưng người mắc bệnh này là "flasher".

Đây là loại dê tương đối có tính cách "hòa bình", "bất bạo động" vì chỉ thuần túy về việc... "biểu dương lực lượng võ trang" mà thôi. Các cụ ta ngày xưa thường nói "đẹp tốt phô ra, xấu xa đậy lại". Không rõ trường hợp này phải xếp hạng tốt, xấu như thế nào đây? Lại nhớ đến cụ Phó Tổng Thống Trần Văn Hương trước đây húng chí làm thơ rằng: "Ngồi buồn gãi háng dái lẫn tẩn". Chắc là cụ không biểu diễn ở chỗ công cộng rồi. Trong hoàn cảnh tù đày ngoài Côn Đảo, cụ Trần Văn Hương đã kiên trì nhận chịu xem thường những thiếu thốn và ràng buộc vật chất trong khi giữ vững tinh thần qua câu thơ bất hủ trên, biểu tỏ thái độ bình thản bộc trực sắc thái miền Nam. Câu thơ trên được ghi trong tập thơ "Lao trung lãnh vận", đọc lên ai cũng thấy thương cho ông già trong cảnh tù đày.

Đôi khi người ta không phô bày nửa phần dưới của thân thể mà chỉ mang "triển lãm" công khai có nửa phần trên thôi. Điều này đối với các vị đực rựa, tu mi nam tử thì có vẻ không thành vấn đề, nhưng với phái nữ thì lại có thể bị pháp luật làm khó dễ. Người ta thường nói là "nam tu, nữ nhũ", tu đây không có nghĩa là "tu chai, tu bình nhậu nhẹt" mà là cái hàm râu đàn ông. Còn nữ nhũ là bộ ngực người đàn bà. Ý nói đàn ông thì thường phải có râu, đàn bà thì thường phải có "đôi bầu sữa" để nuôi con về sau này.

Ca Dao nước Việt ta có câu:

*"Cá lên khỏi nước cá khô.
Làm thân con gái lỏa lồ ai khen."*

Lỏa lồ là ăn mặc không kín đáo, quần áo hở hang. Đức hạnh của người phụ nữ ngày xưa được tôn trọng vô cùng. Vì vậy người phụ nữ luôn luôn chịu gò bó mình trong khuôn khổ đạo lý bất buộc, coi như đó là một vinh dự cho mình. Lúc nhỏ ở với cha mẹ thì ngoan hiền, lớn lên đi lấy chồng thì giữ vững tiết hạnh đoan trang. Nếu lỡ nửa đường đứt gánh thì ở vậy nuôi con cho đến lúc xuôi tay mãn số. Ăn ở như vậy mới được mọi người trọng vọng. Cái đức hạnh của người phụ nữ còn biểu hiện ở sự ăn mặc. Áo quần không cốt ở vải vóc đắt tiền mà là sự kín đáo. Con gái ngày xưa hể ra khỏi ngõ là phải mặc áo dài. Nếu ai dám liêu mặc áo ngắn tay, hoặc cổ rộng một chút đã bị coi là... lỏa lồ, đã bị cha mẹ mắng nhiếc.

Trong dịp lễ tuyên thệ nhậm chức Tổng Thống và phó Tổng Thống của hai ông Clinton và Gore vào đầu năm 1997 báo chí đăng tải tin có ba người đàn bà ở trần, chỉ quấn có một mảnh vải che phần dưới và nhào ra đại lộ trước đám đông người để cho mọi người chú ý. Nhân dịp này ba phụ nữ mang những biểu ngữ viết khẩu hiệu "I'd rather go naked than wear fur". Cứ tưởng lại cái trò "phụ nữ đòi quyền sống" gì đó của mấy "hĩm" trí thức thuở trước ở nước ta, ai dè mấy người này chỉ muốn đòi quyền sống cho... thú vật. Khẩu hiệu muốn nói là chúng tôi thà ở trần còn hơn phải mặc áo lông thú! Họ là những thành viên của phong trào bảo vệ súc vật "People for the Ethical Treatment of Animals." Họ phản đối con người giết hại thú vật chỉ để muốn có da làm những đồ dùng xa xỉ, một cái áo choàng bằng lông thú. Mấy cô này chỉ bị cảnh sát bắt giữ và phạt có 50 đô la mỗi người vì tội đã dám vượt qua hàng rào cảnh sát (police line) mà thôi. Không bị nhốt vào khám về tội "công súc tu sĩ."

Hồi xa xưa các học sinh học chương trình Pháp ở Việt Nam thường được học một bài thơ trong đó có đề cập đến bàn tay của con người như sau:

*... "Voici ma main,
Elle a cinq doigts
En voici deux,
En voici trois"...*

Bài thơ khô khan, tầm thường: "...Đây là bàn tay của tôi, nó có năm ngón. Đây đây hai ngón, đây đây ba ngón"... Có nhà văn kể lại chút kỷ niệm thời xưa của mình và cho biết rằng bài thơ trên đã được dịch ra tiếng Việt và trở thành bài thơ... "đầu tay" của nhà thơ Nguyễn Sa. Nhà văn này viết: "Tôi thấy Nguyễn Sa đã cho bài thơ Pháp một linh hồn." Thơ Nguyễn Sa như sau:

*"Bàn tay tôi
Ôi bàn tay kỳ diệu
Với năm ngón ngắn dài
Chúng nhẩy múa trên giấy
Trắng như tuổi ấu thơ."*

Bài thơ "đầu tay" của Nguyễn Sa nói về bàn tay. Sau đó người ta lại được đọc một bài thơ khác của Nguyễn Sa chỉ nói đến... ngón tay mà thôi. Bài thơ có tựa đề là "Năm ngón tay":

*"Trên bàn tay năm ngón
Có ngón dài ngón ngắn
Có ngón chỉ đường đi"*

*Có ngón tay đeo nhẫn
Ngón tay tô môi
Ngón tay đánh phấn
Ngón tay chải đầu
Ngón tay đếm tiền
Ngón tay lái xe
Ngón tay thử coọc-sê
Ngón tay cài khuy áo
Em còn ngón nào để giữ lấy anh."*

Bàn tay con người quả thật là kỳ diệu và có rất nhiều tác dụng nhưng phải được xử dụng đúng lúc, đúng chỗ và nhất là đúng người kéo lại phải "vác chiếu ra tòa" thì tai hại lắm. Xuân Diệu không biết có am tường luật pháp không khi viết bài "Ca tụng":

*"Trăng, vú mộng của muôn đời thi sĩ
Giơ hai tay mơn trớn về tròn đầy;
Trăng, hoa vàng lay lắt cạnh bờ mây;
Trăng, đĩa ngọc giữa vòm trời huyền bí."*

Nếu chỉ khoe khoang cái phần kín đáo của thân thể là phạm tội "công súc tu sĩ", tội này tuyệt nhiên không có tính cách gì là "bạo động". Nếu đương sự rời bỏ chủ trương "bất bạo động" nói trên mà chuyển sang giai đoạn tấn công nhẹ nhàng bằng cách "cố ý sờ mó một cách bất hợp pháp vào những chỗ kín của người khác với mục đích làm hạ phẩm giá hay làm nhục nạn nhân hay làm thỏa mãn nhục dục cho chính mình" thì đây là tội "*sexual contact*". Tạm dịch là tội "đụng chạm tình dục". Trong trường hợp này thì đúng như lời của triết gia người Đức là Immanuel Kant nói rằng: "Bàn tay là phần có thể thấy của óc". Và tất nhiên phải than là: "Ôi bàn tay năm ngón" dù có "kiêu sa" biết mấy chẳng nữa vẫn sẽ đưa chủ nhân của nó ra khỏi cuộc đời... bình thường để vào nằm "nghỉ mát" trong nhà đá, tha hồ có thời giờ yên tĩnh mà ôn lại bài vở về... cơ thể học.

Nhân dịp nói đến chuyện "dê" có lẽ cũng không thể bỏ qua về chuyện có kẻ vì nổi máu "dê" mà yêu sách về tình dục nữa. Luật pháp có một chính sách dành cho các nữ nhân viên đối phó với những ông "xếp" (hay ngay cả với các bạn cùng sở phái nam) khi những người này hiếu sắc, thường hay dùng những lời nói hay có những cử chỉ dâm đãng, tục tĩu khi tiếp xúc với nữ nhân viên. Có thể là những lời ong bướm, gạ gẫm sinh lý để đổi lấy việc tăng lương, thăng quan tiến chức, ân huệ, quyền lợi về công việc, hoặc đôi khi là hăm dọa đui việc v.v... Đây là tội "*sexual harassment*", tạm dịch là "sách nhiễu tình dục".

Nạn nhân có thể nộp đơn thưa về tội vi phạm luật lệ tiểu bang hoặc liên bang về vấn đề phân biệt "giới tính". Nếu bị áp lực quá đổi thì nạn nhân có thể xin nghỉ việc rồi đi kiện. Nếu quả thật là bị "sexual harassment" nạn nhân có thể được vào làm việc lại như cũ và lĩnh luôn những khoản tiền lương trong thời gian nghỉ việc vừa qua.

"Sexual harassment" cũng áp dụng cho cả những nhân viên phái nam bị "xếp" phái nữ "nài hoa ép liễu" (sic) và ngay cả các nam cũng như nữ "xếp" cùng một "sex" với nạn nhân.

Đối với các chàng Sở Khanh có một loại tội riêng là tội "*seduction*" (tội "quyến rũ"). Luật pháp định nghĩa tội này như sau: "xúi giục một người nữ độc thân, trinh trắng làm tình với mình bằng cách quyến rũ, lừa gạt, nịnh hót hay hứa hẹn cưới hỏi." Thông thường nạn nhân của tội này là một trinh nữ độc thân (a chaste, unmarried woman). Theo "thông pháp", quyến rũ thường chỉ tạo ra một trách nhiệm dân sự và trong vài tiểu bang nạn nhân chỉ có quyền đòi bồi

thường thiệt hại. Ngày nay nhiều tiểu bang xếp loại quyền rũ vào tội phạm hình sự, nhưng nếu chàng Sở Khanh thay vì "quất ngựa truy phong" nhưng lại vội vàng hợp thức hóa bằng một đám cưới với "nạn nhân" thì sẽ được miễn tội.

Khi máu mê gia tăng nồng độ, con người mất cả lý trí không làm chủ được mình và mở cuộc tấn công mạnh bạo bằng vũ lực "ép buộc người đàn bà không phải là vợ mình làm tình một cách bất hợp pháp dù người ta không đồng ý" thì tội này thuộc loại "nặng" rồi. Theo "thông pháp" (common law) đây là một tội đại hình được gọi là "*rape*" (hiếp dâm). Nước Mỹ là một trong những nước trên thế giới khoái làm thống kê. Theo các tài liệu thống kê thì trung bình cứ trong một khoảng thời gian là 6 phút đã xảy ra một vụ hiếp dâm ở Mỹ. Cứ trong 4 vụ hiếp dâm thì một vụ có nhiều thủ phạm cùng tham gia... "bê hội đồng."

Cần lưu ý là theo "thông pháp" thì một chú choai choai dưới 14 tuổi không thể phạm tội hiếp dâm. Công dân ít tuổi này được pháp luật coi là chưa có đủ khả năng để làm chuyện... bậy bạ đó. Đây là một sự "mất năng lực" luật định. Cùng lắm chú nhỏ chỉ bị truy tố về tội "bạo hành" mà thôi. Tương tự như một kẻ "bất lực" không thể bị truy tố về tội "hiếp dâm" nhưng có thể bị truy tố về tội "bạo hành" và "giam giữ bất hợp pháp" đối phương của mình.

Luật lệ các tiểu bang ở Mỹ chỉ coi đàn bà mới có thể là nạn nhân của tội "hiếp dâm". Chẳng thấy ai nói chuyện nạn nhân có thể là... đàn ông cả. Về mặt này quả thật nam nữ chưa bình quyền bình đẳng chút nào (sic!).

Sự phản kháng của nạn nhân là một yếu tố quan trọng cấu thành tội phạm. Nếu nạn nhân không phản đối gì thì thành ra chuyện..."chung vui" rồi, chẳng còn có tội gì nữa. Sự phản kháng có thể có cường độ mãnh liệt, có thể chỉ nhẹ nhàng như phản ứng của một nạn nhân đào hát trong vãn thơ sau:

*"Giang sơn một gánh giữa đồng
Thuyền quyên ứ hự anh hùng nhớ chăng?"*

Tuy thế cần lưu ý trường hợp nếu nạn nhân quá ít tuổi thì dù nạn nhân có ưng thuận chẳng nữa vẫn có tội. Nếu nạn nhân dưới một tuổi nào đó do pháp luật quy định thì đương sự vẫn bị tội "hiếp dâm", đây là tội "*statutory rape*" (tạm dịch là "hiếp dâm luật định"). "Thông pháp" ấn định số tuổi này là 10. Luật lệ các tiểu bang ấn định số tuổi này khác nhau, thường trong khoảng từ 10 đến 18. Pháp luật có khuynh hướng giảm số tuổi này từ 18 xuống 14 và đòi hỏi thủ phạm phải lớn hơn nạn nhân vài tuổi. Kẻ nào dùng lời ngon ngọt, thả lời ong bướm để quyến rũ gái vị thành niên cùng song ca bản... "lâu đài tình ái" hãy nên đề cao cảnh giác, coi chừng pháp luật. Pháp luật cho rằng ở tuổi này người con gái coi như chưa đủ tuổi trưởng thành nên không có "năng lực về pháp lý" để tỏ ý ưng thuận bất cứ điều gì.

Một loại tội khác xảy ra nhân những cuộc đưa đón, hò hẹn hoặc gần gũi nhau giữa nam nữ và rồi một bên làm bậy. Đây là loại "*date rape*" (hiếp dâm hò hẹn). Một giáo sư đại học phỏng vấn 7 ngàn sinh viên về vấn đề này và đưa ra nhận xét sau: Cứ trong 8 nữ sinh viên thì có một người là nạn nhân. 90% biết rõ kẻ tấn công mình. 47% những vụ này xảy ra do những cuộc hò hẹn lãng mạn hay hò hẹn lần đầu. Hơn 90% những vụ này được làm lơ đi, không báo cáo. Chẳng có nam sinh viên nào tự xét cho rằng mình làm như thế là phạm tội cả.

Vấn đề "date rape" là một vấn đề khó khăn vì khó chứng tỏ lúc nào nạn nhân đồng ý hay chống đối? Chống đối đến mức độ nào? Thủ phạm có dùng vũ lực hay không? Vũ lực đến mức độ nào? Có luật gia đề nghị là chỉ nên kiện về dân sự đòi bồi thường thiệt hại (negligence). Luật pháp chưa có giải pháp thống nhất rõ rệt về vụ "dê" kiểu này.

*

Sau khi kết hôn, cả vợ lẫn chồng đều có bổn phận "đồng cư", cùng "chung chăn chung gối" với nhau. Đây là một nghĩa vụ mà pháp luật gọi là "*sexual obligation*" (nghĩa vụ sinh lý). Một trong hai vợ chồng không thể từ chối nghĩa vụ này nếu không có lý do chính đáng, thí dụ như đau ốm, bệnh hoạn... Nếu một bên liên tục từ chối không chịu hoàn thành nghĩa vụ thì "thuốc chữa" duy nhất là ly dị hoặc tiêu hủy hôn thú mà thôi. Thật là... không "đé" cũng khổ.

Một ông chồng không có khả năng hoàn tất nghĩa vụ sinh lý của mình sẽ bị coi là bất lực. Sự bất lực (*impotency*) là một lý do tiêu hủy hôn thú theo pháp luật tại đa số các tiểu bang, nếu sự bất lực này có từ trước khi cưới. Nếu sau khi cưới rồi mới bị bất lực thì thủ tục cần theo là ly dị. Có mấy điểm cần lưu ý là chỉ riêng người phối ngẫu (spouse) kia mới có quyền xin tiêu hủy hôn thú hoặc ly dị. Nếu đương sự cảm thấy thoải mái, không thiệt hại quyền lợi gì thì mọi sự... O.K. cả. Sự bất lực cũng phải không thể chữa trị được bằng điều trị y khoa, giải phẫu. Nếu có thể chữa trị được thì tòa án thường không cho ly dị.

Cũng cần phân biệt sự bất lực với sự hiếm muộn, không sinh sản. Người hiếm muộn vẫn có thể hoàn thành nghĩa vụ sinh lý của mình nhưng chỉ không thể có con mà thôi. Tất nhiên y học đóng một vai quan trọng trong việc phân biệt thế nào là bất lực, thế nào là hiếm muộn (*sterility*).

Như trên đã nói là giữa vợ chồng có nghĩa vụ sinh lý nhưng không phải là người chồng đương nhiên có "giấy phép" thường xuyên để hành hạ thể xác vợ mình. Theo "thông pháp" nếu hai vợ chồng còn sống chung với nhau thì người chồng không thể bị khép vào tội hiếp dâm vợ được, ngay cả trong trường hợp người vợ không ưng chịu và người chồng đã xử dụng đến vũ lực. Trong những năm gần đây luật pháp đã thay đổi, một số tiểu bang đã chấp nhận khái niệm "*marital rape*", tạm dịch là "hiếp dâm trong hôn nhân" và do đó người chồng có thể bị truy tố về hình sự. Tuy vậy một số tiểu bang khác chưa chấp nhận khái niệm này và chỉ truy tố người chồng về tội "bạo hành".

Cái chuyện lằm chằm này hoàn toàn chỉ có ở phương Tây. Người đàn bà phương Đông có lẽ tuyệt vời hơn vì lúc nào cũng tỏ ra chiều chuộng chồng hết mình, ngay cả lúc đang bận rộn túm bẻ về việc nội trợ trong gia đình cũng vẫn sẵn sàng... "open house" (nói theo giọng địa ốc xứ Cờ Hoa):

*"Trong khi lửa tắt, cơm sôi,
Lợn kêu, con khóc, chồng đòi tòm tem.
Bây giờ lửa đã cháy lên,
Cơm đã sắp chín, tòm tem... thì tòm tem".*

LS. NGÔ TÀNG GIAO
(Virginia, USA, 2-2015)